

Dagbog for d. 19/3 2006:

Vi mødtes alle (næsten) udhvilede i lobbyen kl. halv ti. Herefter gik turen ned til den bus, vi skulle med for at komme ud til Stanley Park. I Stanley Park blev vi mødt af Erik Hammerum, en dansker der som 25-årig flyttede til Canada, og har boet her lige siden, og derfor vel nærmere betegnes som canadier. Erik Hammerum har lige siden han flyttede til Canada i 1963 studeret *first natives* på nært hold. Der gik 5 år, inden de indfødte for alvor accepterede hans tilstedeværelse i deres liv. Men siden da har han lært og oplevet en masse om deres kultur. Han blev nærmest en del af deres samfund, og især kom han tæt på Chief Louis Miranda (SXÂALTXW), som var hans mentor og lærer gennem 16 år. I sin tid sammen med ham fik han skrevet intet mindre end 5000 sider om de indfødtes kultur og samfund.

Erik Hammerum viste os først ned til den strand, hvor Kaptajn George Vancouver første gang sejlede ind til Vancouver den 12. juni 1792. Han snakkede specielt om mødet mellem de indfødte og europæerne, og fortalte herefter grundigt om de indfødtes kultur.

Erik Hammerum synes, den største forskel på de indfødte og europæerne er, at de indfødte opfatter alt som havende en sjæl. Han viste os det vigtigste træ, cedertræet, som man kan bruge til utrolig mange forskellige ting, og derfor bliver kaldt, *The Tree of Life*. Når de indfødte skulle bruge træet til bebyggelse bad de træet om at opgive dets liv, for først derefter at fælde træet.

Vi gik videre langs vandet, hvor Morten valgte at lave en så flot havfrue, at ikke kun klassen, men også de omkring stående japanere, begyndte at tage billeder af ham.

Vi fortsatte ind i skoven, til en gammel hellig gravplads for de indfødte. Derinde stillede vi os op i en rundkreds, for kun i en rundkreds er alle lige. Herefter begyndte vores guide at læse en gammel bøn op. Først på The Coast SALISH language, og dernæst på engelsk:

O great spirit

Whose voice I hear in the winds

And whose breath gives life to all the world

Hear me! I am small and weak

I need your strength and wisdom

Bagefter fik alle der ville muligheden for at sige noget til resten af gruppen. Den der talte fik ørnefjeren, hvorefter det kun var ham eller hende, der måtte snakke. Det var en lærerig og meget anderledes oplevelse med klassen, og det er noget vi altid vil huske. Som Rolf sagde, det var nok ikke tilfældigt, at vejret var så godt, at vi var samlet her og at det var søndag. Husk at værdsætte hinanden og tingene omkring jer.

Vi fik hver en såkaldt *Grandfather*, som er en sort sten. Det var nogle Erik Hammerum havde samlet på hellige steder i hele British Columbia.

Efter vores egen lille ceremoni, gik vi over og mødtes med en af Erik Hammerums venner. Han fortalte os om sin familie. Hans far var europæer og hans mor var indianer. Hun var blevet sendt på børnehjem da hun var otte år, fordi hendes mor troede, at det ville være det bedste. Efter det blev alle relationer til hendes gamle liv fjernet. Hun måtte ikke længere snakke sproget og hun viste ikke hvem hendes familie var. Det var en hård tid, da der var utrolig meget diskrimination imod de indfødte. Først for et par år siden fandt hun ud af, hvem hendes familie var. Desværre var de døde inden da.

Vi tog herefter afsked med Erik Hammerum og hans ven, og satte os over i parken for at spise vores medbragte madpakker, nogens var lidt bedre end andres. Herefter var der fri slag, og de fleste valgte at tage bussen hjem. Der er jo lektier der skal laves og slik der skal spises.

See you next time, indtil da:

Træk vejret... tjil du dør! (Citat Umut Arabaci)

Skrevet af gruppe 7: Christian, Matthias, Kirstine og Signe